

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

		Talmud Navigator											
		מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ביצה-המביא	מימרא												
ואין סומכין את הקדרה בבקעת, וכן בדלת.													לג.
בדלת סלקא דעתך?													לג.
אלא אימא: וכן הדלת.													לג.
אין סומכין את הקדרה בבקעת וכן הדלת, לפי שלא נתנו עצים אלא להסקה	תנו רבנן: [ת"ק]												לג.
מתיר.	רבי שמעון:												לג.
ואין מנהיגין את הבהמה במקל ביום טוב	[ת"ק]												לג.
מתיר.	רבי אלעזר ברבי שמעון:												לג.
לימא רבי אלעזר ברבי שמעון כאבוח סבירא ליה דלית ליה מוקצה?													לג.
לא, בהא אפילו רבי שמעון מודה, משום דמחזי כמאן דאזיל לחגא.													לג.
חזרא, רב נחמן אסר	[רב נחמן]												לג.
שרי.	רב ששת:												לג.
ברטיבא - כולי עלמא לא פליגי דאסור, כי פליגי - ביבשתא.													לג.
לא נתנו עצים אלא להסקה.	מאן דאסר, אמר לך:												לג.
מה לי לצלות בו, מה לי לצלות בגחלתו.	מאן דשרי, אמר לך:												לג.
איכא דאמר: ביבשתא - כולי עלמא לא פליגי דשרי, כי פליגי - ברטיבא.													לג.
דלא חזי להסקה	מאן דאסר:												לג.
הא חזי להיסק גדול.	מאן דשרי, אמר לך:												לג.
והלכתא: יבשתא - שרי, רטיבא - אסור.													לג.
אשה לא תכנס לדיר העצים ליטול מהן אוד, ואוד שנשבר אסור להסיקו ביום טוב, לפי שמסיקין בכלים ואין מסיקין בשברי כלים.	דרש רבא:												לג.
למימרא דרבא כרבי יהודה סבירא ליה דאית ליה מוקצה?													לג.
טוי לי בר אווזא, ושדי מעיה לישונרא	והא אמר ליה רבא לשמעיה:												לג.
התם, כיון דמסרחי - מאתמול דעתיה עלויה.													לג.
נוטל אדם קיסם משלפניו לחצוץ בו שיניו, ומגבב מן החצר ומדליק, שכל מה שבחצר מוכן הוא.	רבי אלעזר:												לג.
מגבב משלפניו ומדליק.	חכמים:												לג.
אין מוציאין את האור לא מן העצים ולא מן האבנים ולא מן העפר ולא מן המים.													לג.
ואין מלבנין את הרעפים לצלות בהן.													לג.
אוכלי בהמה אין בהן משום תקון כלי.	רב יהודה:												לג.
מטלטלין עצי בשמים להריה בהן, ולהניף בהן לחולה, ומוללו ומריה בו, ולא יקטמנו להריה בו, ואם קטמו - פטור אבל אסור. לחצוץ בו שיניו - לא יקטמנו, ואם קטמו - חייב חטאת.	איתיביה רב כהנא לרב יהודה:												לג.
השתא פטור אבל אסור קא קשיא לי, חייב חטאת מבעיא? אלא, כי תניא ההיא - בקשין.	אמר ליה: [רב יהודה]												לג.
קשין בני מלילה נינהו?													לג.
חסורי מחסרא והכי קתני: מוללו ומריה בו, קוטמו ומריה בו. במה דברים אמורים - ברכין, אבל בקשין - לא יקטמנו, ואם קטמו - פטור אבל אסור. לחצוץ בו שיניו - לא יקטמנו, ואם קטמו - חייב חטאת.													לג.

disputants-חולקים ♦ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ◊ קושיא-challenge שאלה-question ! תירוץ-answer ראייה-proof
מקרא-key:	

		Talmud Navigator										
ביצה-המביא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
קוטמו ומריח בו	תני הדא:									◊		לג:
לא יקטמנו להריח בן	תניא אידך:									◊		לג:
לא קשיא הא - ברכין, הא - בקשין.	רבי זירא אמר רב חסדא:									!		לג:
בקשין אמאי לא? מאי שנא מהא דתנן:	מתקיף לה רב אחא בר יעקב:									◊		לג:
שובר אדם את החבית לאכול ממנה גרוגרות, ובלבד שלא יתכוין לעשות כל?	[תנן]									◊		לג:
כי הוינן בי רב יהודה, הוה מפשח ויהיב לן אלותא אלותא, אף על גב דחזיא לקתתא דנרגי וחצינ?	ועוד, הא רבא בר רב אדא ורבין בר רב אדא דאמרי תרוייהו:									◊		לג:
לא קשיא הא - רבי אליעזר, הא - רבנן.										!		לג:
נוטל אדם קיסם משלפניו לחצוץ בו שיניו	דתניא, רבי אליעזר:									!		לג:
לא יטול אלא מאבוס של בהמה.	חכמים:									!		לג:
שלא יקטמנו	ושוין:									!		לג:
ואם קטמו לחצוץ בו שיניו ולפתוח בו הדלת, בשוגג בשבת - חייב חטאת, במזיד ביום טוב - סופג את הארבעים, דברי רבי אליעזר.	[רבי אליעזר]									!		לג:
אחד זה ואחד זה אינו אלא משום שבות.	חכמים:									!		לג:
רבי אליעזר דקאמר התם חייב חטאת - הכא פטור אבל אסור, רבנן דקא אמרי התם פטור אבל אסור - הכא מותר לכתחלה.										!		לג:
ולית ליה לרבי אליעזר הא דתנן:										◊		לג:
שובר אדם את החבית לאכול ממנה גרוגרות, ובלבד שלא יתכוין לעשות כלי?	[תנן]									◊		לג:
כי תניא ההיא - במוסתקי.	רב אשי:									!		לג:
ומגבב מן החצר.												לג:
מגבב מן החצר ומדליק, שכל מה שבחצר מוכן הוא, ובלבד שלא יעשה צבורין צבורין	תנו רבנן: [ת"ק]									◊		לג:
מתיר.	רבי שמעון:									◊		לג:
במאי קא מפלגי?										^		לג:
מחזי דקא מכניף למחר וליומא אחרינא	מר סבר: [ת"ק]									!		לג:
קדרתו מוכחת עליו.	ומר סבר: [רבי שמעון]									!		לג:
אין מוציאין את האור וכו'.												לג:
מאי טעמא										^		לג:
משום דקא מוליד ביום טוב.										!		לג:
ואין מלבנין את הרעפים.												לג:
מאי קא עביד?										◊		לג:
הכא ברעפים חדשים עסקינן, מפני שצריך לבדקן	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:									!		לג: